

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De grootste vriend van den mensch is zijne kennis. Zijn grootste vijand is zijne onkunde.

No. 11.

1 Juni 1908.

13de Jaargang.

IS DE GEEST VAN DEN MENSCH ONSTERFELIJK?

Eenigen tijd geleden bracht schrijver dezex een avond door in de woning van iemand die niet gelooft, dat de geest van den mensch blijft bestaan na den dood van het lichaam. Hij trachtte gedurende meer dan twee uren mij te overtuigen, dat de geesten der menschen sterven, wanneer hunne lichamen den dood ten prooi worden. Hij voegde er echter aan toe, dat de lichamen der rechtvaardigen (hij geloofde niet aan de opstanding der goddeloozen) uit den dood zullen opgewekt worden en dat dan hunne geesten eveneens in het leven hersteld zullen worden en bezit zullen nemen van hunne onsterfelijke lichamen.

Het was verloren arbeid, want ik ben nog steeds een standvastig geloovige in de onsterfelijkheid der ziel, en zal in het volgende artikel sommige mijner redenen voor dit geloof verklaren en den grondslag aantoonen waarop het rust.

De persoon, waarover ik sprak, geloofde in den zendbrief van Paulus aan Timotheüs vier woorden gevonden te hebben, welke boven alle tegenspraak verheven zijn en bewijzen, dat de geest van den mensch sterfelijk is zooals het lichaam. De Apostel, sprekende met betrekking tot „de zalige en alleen machtige Heere, de Koning der koningen en Heer der heeren”, zegt, dat Hij alleen onsterfelijkheid heeft. (I Tim. 6 : 16). „Daar is voldoende bewijs, om mij te overtuigen, dat de Almachtige alleen onsterfelijk is”, zeide hij. Ik zeide hem, dat er op dit punt geen verschil was; dat ik zeer goed verstond, dat God alleen onsterfelijkheid bezit; dat de dood over alle menschen gekomen is en dat alle menschen zouden sterven. Paulus was daarom juist, toen hij zeide, dat God alleen onsterfelijkheid

heeft. Dit is dan de grondslag waarop ik mijne bewijzen ga vaststellen — de grondslag, dat God een onsterfelijk Wezen was en is.

Laat ons nu terugkeeren tot de schepping van den mensch (de uitdrukking „schepping” beteekenende vormen). In het eerste hoofdstuk van Genesis, verzen 26 en 27 lezen wij:

„En God zeide: Laat Ons menschen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis. . . . En God schiep den mensch naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hen; man en vrouw schiep Hij ze.”

Welke schepping was deze, waarover Mozes schreef? Het was eene geestelijke schepping of met andere woorden, de schepping van den geest van den mensch. En daar die geesten waren geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God, en doordat God een onsterfelijk Wezen was en is, zoo moeten de geesten die Hij geschapen heeft, onsterfelijk zijn, zooals Hij onsterfelijk is. Maar de vraag kan gedaan worden, hoe weet gij dat dit eene geestelijke schepping was? Ik antwoord, omdat ik in het tweede hoofdstuk van Genesis lees, van een andere schepping, eene natuurlijke schepping, toen de mensch geformeerd werd uit het stof der aarde.

Sommige menschen gelooven, dat het tweede hoofdstuk van Genesis, slechts een herhaling is van het eerste, maar tot dezen wil ik zeggen, dat het geen gewoonte is voor menschen, wanneer zij boeken schrijven, het eerste hoofdstuk te herhalen in het tweede, en Mozes was geen uitzondering op den regel. Het is niet redelijk te gelooven, dat de profeet, nadat het verslag der schepping gereed was, hij hetzelfde weder zou gaan overschrijven. Maar er is een sterker bewijs, om aan te toonen, dat de eerste schepping waarover ik sprak, eene geestelijke schepping was. Dit wordt duidelijk gemaakt in het tweede hoofdstuk van Genesis, waaruit ik het volgende uittreksel neem:

„Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden, ten dage als de Heere God de aarde en den hemel maakte.

En allen struik des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitsproot; want de Heere God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mensch geweest, om den aardbodem te bouwen.”

Welke taal kon duidelijker zijn dan deze? De profeet zegt hier duidelijk, dat de Heere iederen struik schiep eer hij in de aarde was en ieder kruid des velds, eer het uitsproot. En als struiken en kruiden geestelijk geschapen waren, eer zij in de aarde geplaatst waren, waarom zou het dan een vreemd iets zijn voor den mensch, om geestelijk geschapen te zijn? Is de mensch minder dan struiken en kruiden? Terwijl Mozes in het eerste hoofdstuk een verslag geeft van de schepping van den mensch, zoo zegt hij in het tweede hoofdstuk, dat er, nadat de aarde geschapen was, geen mensch was, om de aarde te bouwen. Waar was de mensch waarover in het eerste hoofdstuk gesproken werd? Hij kan niet op de aarde geweest

zijn, want als hij daar geweest was, dan zou er een mensch geweest zijn om den aardbodem te bouwen. Dit zegt duidelijk dat de mensch, zooals de struiken en kruiden, eerst geestelijk geschapen was.

Mozes geeft daarna een verslag van de natuurlijke schepping van den mensch als volgt:

„En de Heere God had den mensch geformeerd uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten geblazen den adem des levens, alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.” (Gen. 2 : 7).

Ik wil hier aantoonen, dat deze adem des levens een gedeelte van God zelf was. En daar het toegestemd is dat God een onsterfelijk Wezen was en is, dan moet die adem des levens ook onsterfelijk geweest zijn; en als die het niet was, dan was God niet onsterfelijk.

In verband hiermede vestig ik de aandacht op de volgende aanhalingen:

„Zekerlijk, de geest, die in den mensch is, en de inblazing des Almachtigen, maakt henlieden verstandig.” (Job 32 : 8).

„Want gelijk het lichaam zonder geest dood is, alzoo is ook het geloof zonder de werken dood.” (Jak. 2 : 26).

Volgens de leeringen van den Apostel Jakobus, is het de geest die het lichaam leven geeft, en het leven van het lichaam is; wanneer de geest zijn tabernakel van vleesch verlaat, dan sterft het lichaam en gaat ten slotte terug tot het stof der aarde waaruit het genomen is. Maar wat omtrent den geest? Sterft die met het lichaam? Niet als de Schriften waar zijn; want die verklaren, dat het stof wederom tot de aarde keert, als het geweest is, en de geest weder tot God keert, die hem gegeven heeft. (Prediker 12 : 7). Als wij dezen tekst gelooven, dan moeten wij gelooven, aan de onsterfelijkheid der ziel, en tevens dat de geesten der menschen een geestelijk bestaan hadden, met den Vader alvorens zij tot de aarde kwamen, want hoe kunnen zij tot een plaats terugkeeren waar zij nooit geweest zijn? Ik zeide in het begin van dit artikel, dat het algemeen wordt toegestemd, dat God een onsterfelijk Wezen was en is. Als ik nu kan bewijzen, dat Hij de Schepper, de Vader onze geesten is, dan zou dat voldoende moeten zijn om te bewijzen, dat onze geesten onsterfelijk zijn, als Hij onsterfelijk is. Nu het bewijs. In het zestiende hoofdstuk van het Boek van Numeri lezen wij het volgende:

„Zij vielen op hunne aangezichten, en zeiden: O, God! God der geesten van alle vleesch! een eenig man zal gezondigd hebben, en zult Gij U over deze gansche vergadering grootelijks vertoornen?”

Dit toont duidelijk, dat de heilige schrijver geloofde, dat God de Schepper, of de Vormer was, van de geesten van alle vleesch, want anders had hij nooit de woorden gebruikt, die ik heb aangehaald. En zoo sterk was zijn geloof in dit beginsel, dat wij hem de verklaring zien herhalen in het zevenentwintigste hoofdstuk van zijn Boek, waarin hij zegt:

„Dat de Heere, de God der geesten van alle vleesch, eenen man stelle over deze vergadering.”

Hetzelfde geloof werd gekoesterterd door den Apostel Paulus. Hij leerde het volk ook, dat God de Vader der geesten is, welke de sterfelijke lichamen der menschen bewonen. Hier is een uittreksel van één Zijner Zendbrieven:

„Voorts, wij hebben de vaders onzes vleesches wel tot kastijders gehad, en wij ontzagen hen; zullen wij dan niet veel meer den Vader der geesten onderworpen zijn en leven?” (Hebr. 12 : 9).

De geïnspireerde schrijver spreekt hier over twee soorten van personen, de een de vaders onzes vleesches, de andere, de Vader onzer geesten. Dat was een zeer stoute bewering, om te zeggen, dat God de Vader onzer geesten is. Als het niet waar was, dan zou het niets minder dan Godslastering zijn. Ik kan niet gelooven, dat een man a's de schrijver van den zendbrief aan de Hebreëen, zulk een verklaring onverschillig zou maken, zonder te weten waarover hij sprak. Maar hij wist het, want hij had het getuigenis van den Heere Jezus Christus Zelf aangaande deze zaak; daarom sprak hij met autoriteit en niet als de Schriftgeleerden. Christus leerde dezelfde leer, dat God de Vader onzer geesten is. Deze zijn Zijne woorden, tot Maria gesproken op den morgen Zijner opstanding:

„Raak Mij niet aan, want ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader; maar ga heen tot Mijne broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader, en tot Mijnen God en uwen God.” (Joh. 20 : 17).

Dit was geen nieuwe leer voor de apostelen, want Christus had die persoonlijk tot hen gepredikt voor Hij gekruisigd werd. Toen hij hen onderwees hoe te bidden, zeide Hij: „Als gij bidt, bidt aldus: „Onze Vader die in de hemelen woont”. Christus sprak nooit zonder oorzaak; al Zijne woorden zijn vol beteekenis; daarom, leerde Hij Zijne discipelen een verheven waarheid, toen Hij hun vertelde, dat zij een Vader in den hemel hadden, want zij hadden een Vader in den hemel, dat was God, de Vader der geesten van alle vleesch.

Als dit waar is — dat onze geesten afstammelingen van God zijn — en wij hebben het getuigenis van Christus en ook de getuigenissen van heilige mannen, die schreven zooals zij door den Heiligen Geest gedreven werden, dat dit het geval is, dan zijn die geesten onsterfelijk, want zij werden gegenereerd door eenen onsterfelijken Vader en dat nog wel volgens Zijn beeld en gelijkenis. Daarom kunnen zij niet sterven, maar, zooals de profeet zeide, keert de geest weder tot God, als het stof tot de aarde keert.

Terwijl ik dit schrijf heb ik nog meer bewijzen voor mij in de Heilige Schrift, om te bewijzen dat alle geesten, die het vleesch bewoond hebben, en ook die nog in het vleesch zullen komen, met God in den hemel een bestaan gehad hebben alvorens de aarde gegrond was. De Heere zeide tot Zijnen dienstknecht Job:

„Gord nu, als een man, uwe lenden, zoo zal ik u vragen, en onderricht mij. Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? Geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijt . . . Toen de morgensterren te zamen vroolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten.” (Job 38 : 3-4, 7).

Waarom zou de Heere zoodanige vraag tot Job richten, als hij geen bestaan had alvorens de aarde gegrond was? Maar hij had een bestaan, want de Heere zegt tot Job, zijne eigene vraag beantwoordende, dat Hij in het midden van al zijne zonen stond en dezen van vreugde juichten, toen zij zagen dat de aarde gegrond werd.

De schrijver was eenmaal getuige van eene gelijksoortige gebeurtenis hier op aarde, maar op veel kleiner schaal. Eene familie was geboren en opgevoed in een afgelegen dorpje in Engeland. De vader was een gegoed landbouwer. Hij was gezegend met eene goede, wijze, verstandige en zuinige huisvrouw. De winst der boerderij werd in een spaarbank belegd en zij verkregen daardoor interest. Toen zij voldoende middelen hadden verkregen, om hen gedurende het overige van hun leven te onderhouden, besloten de ouders de boerderij te verkoopen en een huis te koopen in een van de groote, welvarende steden, waar de oudere leden der familie geschikte werkzaamheden konden vinden en de jongere leden het voordeel van hooger onderwijs zouden genieten. De vader en moeder gingen naar de stad, waar zij een geschikt huis kochten. Hoe waren hunne kinderen verheugd toen de ouders terugkeerden en hun het nieuws vertelden. Spoedig zouden zij in een groote stad wonen, en al de voordeelen van het stadsleven genieten. Zij zouden duizende dingen zien, die zij nooit zouden gezien hebben als zij in het kleine dorpje waren gebleven. Zij zouden het voorrecht hebben, naar een hoogere school, misschien naar een universiteit te gaan. Wat een ondervinding! De gedachte alleen deed hen met vreugde vervuld zijn.

Het was juist hetzelfde op den morgen der schepping. Wij hebben het getuigenis des Heeren, dat Zijne zonen als geesten, van vreugde juichten, toen zij zagen dat de aarde gegrond werd, en waren verheugd met de gedachte aan de groote ondervindingen die zij zouden opdoen in hunne sterfelijke bestaan. Uit geschriften van Abraham, eenige jaren geleden in de Catacomben van Egypte ontdekt, hebben wij verdere inlichtingen verkregen met betrekking tot ons voorbestaan. Het volgende is een uittreksel van het verslag van den Patriarch, door den profeet Joseph Smith vertaald:

„Nu de Heere heeft mij, Abraham, getoond, de geesten die waren, voordat de wereld was en daaronder waren vele edelen en grooten der aarde; en God zag deze zielen, dat zij goed waren en stond in het midden van hen en zeide: Dezen zal Ik maken tot heerschers; want Hij stond onder diegenen, welke geesten waren en Hij zag, dat ze goed waren; en Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt één daarvan en waart vóór uwe geboorte reeds daartoe verkoren.” (Paarl van groote Waarde).

Men kan hier aanbrengen, dat deze tekst uit een boek genomen is, dat door de christenen als niet van goddelijken oorsprong wordt beschouwd. Maar, als zoo iets gezegd werd, dan kon dit bezwaar opgelost worden door te toonen, dat gelijksoortige leer in den Bijbel gevonden wordt. In de geschriften van den profeet Jeremia lezen wij het volgende:

„Het woord des Heeren dan geschiedde tot mij zeggende: Eer Ik u in moeders schoot formeerde, heb ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb ik u geheiligd: Ik heb u den volken tot een profeet gesteld.” (Jer. 1 : 4-5).

Wat is dit anders dan eene bevestiging van de geschriften van Abraham. Als de voornaamste onder al de Geesten, stond de Eerstgeboorne, Christus de Heere. Het was tot Hem, dat de Vader sprak, toen Hij zeide: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis.” Zooals Abraham, die voor de grondlegging der wereld gekozen was een vader van vele volken te zijn, en Jeremia, die in het voorbestaan tot profeet was verordineerd, was Christus gekozen, om de Zaligmaker en Verlosser der wereld te zijn. Vele malen gedurende Zijne bediening, sprak de Messias over Zijn voorbestaan. Hij zeide: „Ik ben van den Vader uitgegaan, en ben in de wereld, en ga heen tot den Vader.” (Joh. 16 : 28). „En nu, verheerlijk Mij, Gij Vader! bij Uzelven, met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” (Joh. 17 : 5). Andere bewijzen voor het voorbestaan des Heeren worden gevonden op vele plaatsen in het Nieuwe Testament. De woorden waarmede het Evangelie van Johannes aanvangt bevestigen het voorbestaan: „In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Alle dingen zijn door Hetzelve gemaakt, en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. . . . En het Woord is vleesch geworden, en heeft onder ons gewoond.” De apostel getuigt hier niet alleen van het voorbestaan van Christus, maar verklaart, dat Hij alle dingen gemaakt heeft. Hierin wordt hij ondersteund door den schrijver van den zendbrief aan de Hebreëen, die zegt, dat de wereld door den Zoon van God gemaakt is. (Heb. 1 : 1-3) en dat, zooals de kinderen vleesch en bloed deelachtig geworden zijn, Hij ook desgelijks dezelve deelachtig geworden is; opdat Hij door den dood te niet doen zou degenen, die het geweld des doods had, dat is, den duivel. (Heb. 2 : 14).

Ik geloof dat genoeg gezegd is om hun, wier harten voor de waarheid ontvankelijk is, te overtuigen, dat de geesten van alle menschen met den Vader en den Zoon geweest zijn, vóór de aarde gegrond was. Ik zal nu aantoonen, volgens de openbaringen van God, in welke toestanden die geesten zijn nadat zij hunne sterfelijke lichamen verlaten. Volgens den schrijver van Prediker, keert de geest tot God terug die hem gegeven heeft, als het lichaam tot de aarde keert. Dit is tevens wat het Boek van Mormon leert, dat echter duidelijker omtrent het onderwerp is. Ik hoop, dat het opgemerkt zal worden, dat de woorden

die ik zal aanhalen niet de veronderstelling van den gewijden schrijver is, maar een openbaring van den hemel, hem door een engel medegedeeld. Terwijl de profeet Alma met zijnen zoon Corianton spreekt over de opstanding der dooden, zegt hij:

„Nu aangaande den toestand der ziel tusschen den dood en de opstanding. Ziet, het is mij door eenen engel bekend gemaakt dat de geesten van alle menschen zoodra zij van dit sterfelijk lichaam verwijderd of gescheiden zijn; ja, de geesten van alle menschen, hetzij goeden of kwaden, worden opgenomen tot dien God, die hun het leven gegeven heeft.

En dan zal het geschieden, dat de geesten dergenen, die rechtvaardig zijn, ontvangen worden in eenen staat van geluk, welke Paradijs genoemd wordt: in een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij zullen rusten van alle hunne moeiten, zorgen, bekommelingen, enz.

En dan zal het geschieden dat de zielen der goddeloozen . . . zullen uitgeworpen worden in de donkere duisternis, alwaar weening en knarsing der tanden zal zijn.” (Alma 40 : 11—13).

Maar niettegenstaande dit krachtig bewijs, hebben wij nog krachtiger bewijzen, om aan te toonen dat de geest van den mensch buiten het lichaam leeft. Christus leerde het in de gelijkenis van den rijken man en den armen Lazarus. (Luk. 16). Daarin verklaart Hij duidelijk den toestand van de geesten, nadat zij dit leven verlaten hebben. De geesten der rechtvaardigen in een staat van vrede en geluk, de goddelooze geesten in eene plaats van pijniging. Hij leerde dit, toen Hij aan het kruis hing, toen Hij tot den berouwhebbenden misdadiger zeide: „Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn.” Petrus, het hoofd der apostelen, leerde dezelfde leer. Hij heeft zijn getuigenis achter gelaten, dat de geesten der menschen bestaan na den dood van het sterfelijke lichaam. In zijnen eersten Zendbrief aan de kudde van God, waarover de Heere hem als herder had aangesteld, schreef hij als volgt:

„Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vleesch, maar levend gemaakt door den Geest; in denwelken Hij ook, henengegaan zijnde, den geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft, die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinigen (dat is acht) zielen behouden werden door het water.” (I Petrus 3 : 18—20.)

Hoe wist de Apostel dat Christus in Zijnen onbelichaamden staat naar de wereld der geesten ging en tot de geesten in de gevangenis predikte? Christus moet hem dit persoonlijk verteld hebben, gedurende de veertig dagen die Hij na Zijne opstanding met de discipelen doorbracht, daar Hij hun toen vele dingen leerde met betrekking tot het Koninkrijk van God, of Petrus moet het door openbaring ontvangen hebben. Hij zou zoodanige verklaring aangaande den Heere niet gemaakt hebben, als hij niet wist dat het waar was.

Hoe kan nu, met zoodanige wolk van goddelijk geïnspireerde getuigen, die getuigd hebben van het voorbestaan en tevens van het nabestaan van de geesten der menschen, iemand, vooral een, die in den Bijbel gelooft, de waarheid van deze dingen betwijfelen?

W. A. M. in „*Millennial Star*.”

ESPERANTO.

Esperanto is een kunstmatige taal, gemaakt door Dr. L. Zamenhof van Warsaw, na jaren van studie en proefneming. Deze taal zou door ieder volk, in toevoeging der moedertaal, geleerd moeten worden om onderling met elkaar te kunnen verkeerem. Op het eerste internationale Congres te Boulogne gehouden, Augustus 1907, werden alle redevoeringen in die taal gehouden, door vertegenwoordigers van dertig naties; dit toont dat die taal voor spraakgebruik geschikt is. Duizenden brieven zijn geschreven en verstaan, wat bewijst dat het geschikt is voor correspondentie.

De spraakkunst kan door ieder mensch met een gewoon verstand, in zeer korten tijd geleerd worden, wat aantoonde dat deze taal makkelijk te leeren is. Hare voornaamste verdiensten zijn, hare onpartijdigheid, eenvoudigheid en buigzaamheid. Zij klinkt als spaansch of Italiaansch. Vele boeken zijn in de nieuwe taal vertaald geworden, zooals van Dickens, Shakespeare, Lafontaine, Byron, Molière enz.

In Londen alleen zijn er 60.000 personen die Esperanto leeren. De Amerikaansche „*Esperantent*”, uitgegeven in Chicago, zegt dat het aantal Esperantisten in de Vereenigde Staten 250.000 bedraagt.

Character Builder.

ONTSLAG EN BENOEMING.

President Geo. H. Dubois, van de Luiksche Conferentie, is eervol van zijne zending ontslagen. Hij kwam 20 Juni 1907, te Luik aan, overgeplaatst zijnde van de Zwitsersche Zending, daar hij familie heeft in België. Hij werd aangesteld, 15 Feb. 1908, over die Conferentie te presideeren. Wij hopen dat zijne gezondheid spoedig hersteld zal zijn.

Ouderling James A. Nielson is aangesteld als President van de Luiksche Conferentie.

Ouderling James D. Hoggan, van de Rotterdamsche Conferentie, is eervol van zijne Zending ontslagen. Hij kwam 26 Nov. 1905 te Rotterdam aan, en is in de Groninger, Amsterdamsche, Arnheemsche, en Rotterdamsche Conferentie werkzaam geweest.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

Redactie:
SYLVESTER Q. CANNON.

Assistent:
Wm. J. DE BRIJ.

HET EVANGELIE IS DE WAARHEID.

Vaak hoort men door Heiligen der laatste Dagen, en ook door andere personen zeggen, dat het Evangelie de waarheid is, doch dan wordt het woordje *maar* er aan toegevoegd. Het is niet het getuigenis van de waarheid die men dan op het oog heeft, maar meer de betee- kenis van dat *maar*. Daarin schijnt de oorzaak voor alles te zitten. Het Evangelie is de waarheid, maar . . . Juist, in dat *maar* zit het.

Gewoonlijk worden deze woorden gesproken door personen die overtuigd zijn van de waarheid van het Mormonisme, doch het niet willen aannemen en in dat *maar* de verontschuldiging zoeken. Vaak worden zij door Heiligen uitgesproken, die hunne plichten verzaken en zich met dat *maar* willen verontschuldigen. Als wij dit gezegde eens goed beschouwen, dan komt het hier op neer: Het Evangelie is de waarheid, maar ik wil het niet aannemen of naleven, omdat anderen het ook niet doen. Dit gezegde wordt gewoonlijk heel mooi versierd of breedvoerig besproken, doch dat is de inhoud. Ik doe het niet, omdat anderen het ook niet doen. Dit is dus de oplossing van dat gewichtige *maar*. De vraag is of dit *maar* ook geldig zal zijn in den dag des oordeels. Vermoedelijk zal het wel te licht bevonden worden als het gewogen wordt, wanneer een ieder volgens zijne daden zal geoordeeld worden.

Wat zou men denken van een zieke, die geen medicijnen wil gebruiken, omdat zijn buurman die in den gootsteen gooit. Wat van een mensch die niet wil eten, omdat zoovelen roekeloos met voedsel handelen en 't vaak wegwerpen?

Een zeker mensch nam zich voor, een einde aan zijn leven te maken omdat vele anderen het leven niet waardeerden en zich er van beroofd hadden. Men noemde hem waanzinnig en bracht hem eenvoudig in een gesticht. Op geestelijk gebied zijn er vele personen min of meer met dezelfde kwaal behebt.

Paulus zegt, dat het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is. Het is het brood des levens. Personen die dus dat *maar* gebruiken, zeggen dat zij niet zalig willen worden, geestelijk willen sterven, omdat anderen deze kracht tot zaligheid misbruiken of dit brood des levens verwerpen.

Dit *maar* is een list van Satan, om de menschen van het doen hunner plichten af te houden. Als gij het *maar* echter toch wilt

gebruiken, wel er is geen bezwaar in; gebruikt het aldus: Het Evangelie is de waarheid, *maar* ik ben onvolmaakt, vol zwakheden en gebreken en daarom moet *ik* het Evangelie *leven*, opdat *ik* er beter door zal worden en *anderen* daardoor getrokken zullen worden hetzelfde te doen.

Tot welk soort menschen behoort gij, waarde lezer? Zoekt gij kracht in het woordje *maar* of in het Evangelie? Wees ernstig met uzelf en bedenk, dat een ieder naar zijne daden zal geoordeeld worden.

DE ZUSTERS-HULPVEREENIGING.

Zeer belangrijk is het werk dat door de zusters, die aangesteld zijn huisbezoek te doen, verricht kan worden. Zeer veel goed kan door haar verricht worden, maar ook in dit geval is het noodig wijsheid en overleg te gebruiken. Men moet trachten de huisbezoeken zooveel mogelijk te doen op daartoe geschikte uren. Daar het huisbezoek voor de vrouwelijke personen der gezinnen is, kunnen die het best bezocht werden gedurende den dag. Men moet echter niet uit het oog verliezen, dat er zeer veel huiswerk in de gezinnen verricht moet worden en daarom moeten de bezoeken niet te lang duren. Wanneer een zuster bezig is met wasschen of ander noodzakelijk werk te verrichten, dan moet niet vergeten worden hier rekening mede te houden.

Het is de roeping der zusters niet, huisbezoek te gaan doen met het doel menschen tot de Kerk te brengen, of leerstellingen enz. te verklaren, maar om rond te gaan, getuigenis gevende van het werk des Heeren, kranken, zwakken, treurenden en armen te steunen, op te beuren, te troosten, te helpen en met hen te bidden. Als zij uitgaan met het doel hunne mede-zusters te zegenen en wel te doen, dan kan er door vrouwen zeer veel goed gedaan worden, daar onze hemelsche Vader in Zijne wijsheid haar met groote gaven heeft bedeeld.

Ook de zusters moeten bedenken, dat het onmogelijk is, anderen te geven wat zij zelf niet bezitten en dit moet haar aansporen zóó te leven, dat zij den Geest des Heeren met zich kunnen hebben. Nuttige kennis en wetenschap op te doen is zeer noodig, want groot is het gebied, waarop door de zusters bij het huisbezoek raad en inlichting kan gegeven worden. Zindelijkheid, gezondheid, opvoeding, ontspanning enz. zijn onderwerpen die met vrucht kunnen besproken worden. Men moet echter deze onderwerpen voorzichtig en met wijsheid behandelen. Tracht de behoeften van de zusters die gij bezoekt te leeren kennen en richt daarnaar uwe woorden, daden en raadgevingen in.

Misschien achten velen zich onbekwaam tot dit werk, maar als zij de verantwoordelijkheid gevoelen die aan dit werk verbonden is en op God vertrouwen, dan zullen zij ontvangen wat noodig is. Als de mensch

zijn plicht gewillig wil volbrengen, dan zal onze hemelsche Vader hem niet vergeten, maar helpen en bijstaan.

Ook de zusters die huisbezoek ontvangen, moeten trachten de voor dat doel aangestelde zusters in de hand te werken. Ontvang hen met voorkomendheid en liefde en wees gewillig naar haar te luisteren. Als gij over de zusters die op huisbezoek komen spreekt, doe het dan steeds met achting en eerbied.

De leden der Zusters-Hulpvereniging moeten niet denken, dat het doel alleen is kleedingstukken te vervaardigen. Neen, hare leuze zij: Kennis, ontwikkeling, heiligheid en vooruitgang.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Ouderlingen Joseph H. Smith en Joseph R. Stringham zijn aangewezen het werk in Den Helder te aanvaarden. Hun adres is Keizerstraat 43.

Het adres van de zendelingen te Nijmegen is nu Van Gentstraat 36.

De zendelingen te Apeldoorn zijn begonnen geregeld vergaderingen te houden iederen Zondagavond in de Fröbelschool, Mariastraat.

Sedert de uitgave van het laatste nummer der „Ster” zijn er te Utrecht 1 persoon, te Rotterdam 4, te Gouda 1, te Schiedam 2, te Luik 3 en te Zwolle 4 personen gedoopt.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Op Zondag 14 Juni verwachten wij Pres. Chas. W. Penrose en echtgenoot in ons midden te hebben, en gedurende hun verblijf zullen verscheidene buitengewone vergaderingen plaats hebben. Zuster Penrose is door Gouverneur Cutler van Utah aangewezen als een afgevaardigde voor het Internationale Congres voor het verkrijgen van algemeen stemrecht voor vrouwen, waarvan de zittingen te Amsterdam plaats zullen hebben.

Op Zondagavond 14 Juni zullen wij eene buitengewone vergadering te Amsterdam houden in het gebouw „de Geelvink”, aan den Singel. Op Zondag 21 Juni verwachten wij de half-jaarlijksche Rotterdamsche Conferentie alhier te houden, en op Maandag 22 Juni eene priesterschap-vergadering voor al de Zendelingen van deze Zending. Waarschijnlijk zullen nog andere bijeenkomsten plaats hebben gedurende het bezoek van Pres. en Zuster Penrose. Hiervan zal later nadere kennis gegeven worden.

IN DE COUPÉ.

Zwarte nacht hangt over de stad.

Zuchtend, steunend, uitpuffend zware rookwolken, met vurige oogen doorborend de donkerte, glijdt voort over zijn effen baan, het ijzeren ros meeslepend zijn rollenden staart. Voorbij duistere huizengevaarten over bruggen en wissels, langs velden en wegen voort, de wijde, wijde wereld in.

't Ziet er niet aanlokkelijk uit in de coupé.

Dikke rook van tabak en slechte sigaren nevelt rond, doet schijnen het gasvlammetje aan de zoldering met rossigen glans, slechts vaag verlichtend de koppen in 't rond.

In een hoek ligt, luid snorkend, een kerel, de beenen wijd uitgestrekt over de bank, slechts even plaats gevend aan zwart gedopt en wit-gevest heertje, die angstig telkens ter zijde schuift, uit vrees voor aanraking met 's mans bemodderde laarzen.

Tegenover dezen zit in elkander gedoken een ander persoon, de pet op één oor, met vooruitgestoken onderlip, rondglurend met lodderoogen.

Daarnevens een fors gebouwd man, te oordeelen naar stok met riempje en blauwe kiel, een veehandelaar.

De stemming is gedrukt; niemand spreekt een woord. Soezerig hokt men bijeen.

Tot opeens een gegriinnik, verbrekend de stilte, opklinkt uit loggen vleeschklomp in den hoek.

— „Hihi, je ken d'r niet teuge!” — wijzend op slapenden buurman.
— „Dan kan ik 'm beter hebben. 'k Heb nog een taaie hoor!” — tikkend op den hals eener flesch, die halverwege uit den binnenzak naar buiten steekt.

Tot den koopman: „Zeg, lust je ook een slokkie?

Nee? Nou ik wel. Op je gezondheid, daar ga je!”

Een hartige teug uit de flesch.

Dan verder wauwelend met hikkende dronkenmansstem: „Zie je, me — m'n vrouw is . . . is bevallen, zie je, en nou ga ik 'k naar huis, naar 't wijf, naar m'n meissie, nee, me jongen, me meissie haha, hihi. — 'k Heb ook muissies, jongens en meissiesmuissies, en eau-eau-de cologne.”

Beurtelings worden deze ingrediënten uit de zakken gehaald, en weer weggestopt.

„Lollig, hé! 't Leven is lol-lol-lol! Lol mot je hebben.

Niet waar, meneer?” — tegen jongensch, die verschrikt opziet naar ruwen kerel.

— Nou, geef me 'n hand! Wil je niet? 'k Ben toch je vriend! Nee, niet? Een hand zal je me geven, al ben je Minister van Waterstaat. Ik ben Dries Steenbergen, metselaar!” —

Hooger en hooger ruziet de dronkenmansstem, log lichaam vallend bijna op fatje

Daar rijdt de trein het station M. binnen.

Dronkenman moet uitstappen.

„Ga nu maar gauw naar huis toe, jong,” vermaant hem goedaardig de koopman.

„Ja, jaja, maar eerst nog eentje pakken,” slikt hij. En lollend: „We gaan nog nie naar huis,” zwaait hij weg over het perron.

Weer snerpt het conducteursfluitje en voort stuift de trein in den donkeren nacht.

. . .

Daarginds in het kleine huisje ligt op haar eenvoudige legerstede de moeder, zwak en uitgeput, wachtend met angstige zorg haar man. In 't wiegske, naast haar, sluimert haar kindje, rustig en zacht, onbewust nog van 's werelds lief en leed.

En buiten zwerft de vader kroeg in, kroeg uit, denkend niet meer om vrouw en kind, zoekend het lage genot.

Arme moeder, arme kleine, welk een toekomst gaat ge tegemoet.

LEEWARDEN 2 Mei 1908

B. T.

HEBT UW VIJANDEN LIEF.

(Uit het dagelijksch leven.)

Zij hadden al lang met elkander over hoop gelegen, vrouw Dekker en vrouw van Molenbeek. Wat de eerste oorzaak harer vijandschap was, wist niemand te zeggen, de vrouwen zelf wisten het ook niet. Een kwade tong had er veel aan toegebracht en iedereen had er een woordje in meegesproken. Hoe het zij, zij gingen elkander uit den weg; en indien zij elkander onverwacht tegenkwamen, keken zij beiden een anderen kant uit.

Het ging, zooals het gewoonlijk gaat, de een wilde voor den anderen schijn niet hebben van den minste te zijn. Zij hadden het beiden liever anders gewild, hadden geen van beiden vrede met dezen toestand, maar wie zou de minste worden en het eerste woord van verzoening spreken?

Zoo was het nu al bijna vier jaar tusschen de twee vrouwen.

Op zekeren dag kwam vrouw Dekker bijzonder ernstig en nadenkend uit de kerk. Lang bleef zij in zichzelf gekeerd. Langzamerhand echter begon haar oog helderder te worden, en scheen zij tot een vast besluit te komen.

Wat was er gebeurd?

Een woord uit de preek was als een haak in haar ziel gedrongen: *Als ieder onzer iemand uit de gemeente buiten zijn bloedverwanten en*

vrienden, dagelijks in het gebed voor God wilde brengen, geheel in het verborgen, zonder hem iets daarvan te zeggen, hoeveel zegen zou er dan niet over de gemeente komen!

Zoo ongeveer had de predikant gesproken, en zie, dat woord kon vrouw Dekker maar niet kwijt. Zij voelde de groote beteekenis er van, hoe zij ook tot zegen kon worden, maar, dat zij moeilijk dagelijks voor een en ander kon bidden en tegelijk in vijandschap leven met vrouw van Molenbeek.

Toen nu haar oogen, na hevigen strijd, weer helder begonnen te staan, had zij het besluit genomen: ik wil iederen dag voor iemand bidden, en die iemand zal vrouw van Molenbeek zijn!

Gemakkelijk was dit niet, maar ze deed het. Eerst deed zij het bloot uit plichtsgevoel, omdat zij zich voor God zou geschaamd hebben, als zij het nu weer had nagelaten. Langzamerhand werd het haar een gewoonte en eindelijk kon zij het niet meer nalaten. Maar zij kwam daarbij tot een vreemde ontdekking. Hoe langer zij voor haar vijandin bad, hoe minder de afkeer werd, die zij tegen deze gevoelde. Zij begon te meenen, dat vrouw van Molenbeek ook nog wel wat goeds had, dat zij eigenlijk toch een nette, brave vrouw was.

Op zekeren morgen, toen zij weer voor haar bad, komt op eens de gedachte bij vrouw Dekker op: maar als vrouw van Molenbeek een knappe vrouw is, dan zijt gij misschien zelf wel de oorzaak van de twist! Nu begon zij te bedenken, dat zij over en van die vrouw veel kwaad had gedacht en gezegd, en dat

In één woord: vrouw Dekkers geweten maakte het haar zou benauwd, dat zij een dapper besluit nam.

Den volgenden morgen stond zij plotseling in het woonvertrek van vrouw van Molenbeek. Deze was juist bezig met aardappelen te schillen. Haastig veegde zij de handen af, trad vrouw Dekkers tegemoet en zag haar verbaasd aan.

„Waarde buurvrouw, ik heb verkeerd gedaan!” sprak vrouw Dekker.

„Neen!” riep de ander — „ik ben het, die verkeerd heb gedaan, en al lang had ik bij u willen komen maar ik durfde niet.”

Daarbij wischten beide vrouwen met de schort een traan uit het oog, zij spraken nog eenige oogenblikken vriendschappelijk en waren voortaan getrouwe vriendinnen.

Een jaar later vroeg de een aan de ander: „Maar wat hebt ge vroeger toch tegen mij gehad?” Ze wisten elkander op die vraag geen recht antwoord te geven.

„Ach,” — zoo sprak vrouw Dekker — „Laat ons maar zeggen: vroeger stond de duivel tusschen ons, maar nu is God met ons.”

Blijde Boodschap.

VERSLAG DER LUIKSCHER CONFERENTIE.

Op Zondag 24 Mei werd de half-jaarlijksche samenkomst der Luiksche Conferentie gehouden. De eerste vergadering werd te Seraing gehouden en begon te half drie n.m. De autoriteiten der Kerk, Zending en Conferentie werden voorgesteld en door de aanwezigen met algemeene stemmen erkend. Pres. J. A. Nielson sprak een woord van welkom en toonde aan, dat het werk in de Conferentie vooruitgaat. Hij besprak verder de noodzakelijkheid om hen, die het overzicht over het werk hebben te ondersteunen en te helpen.

Ouderling H. E. Young nam toen het woord en sprak naar aanleiding van den tekst: „Beproeft alle dingen; behoudt het goede.” Hij legde vooral nadruk op het *behouden van het goede*. Pres. R. S. Folland, der Amsterdamsche Conferentie, sprak daarop tot de vergaderden in 't Engelsch, hetwelk door Pres. Nielson werd vertaald. Hij gevoelde zich gelukkig zijn getuigenis te kunnen geven van het werk der laatste dagen, omdat het Gods werk is en de menschen daardoor zalig kunnen worden. Pres. S. Q. Cannon was de laatste spreker en sprak uitvoerig over het verlossingswerk van Christus in betrekking tot den val van Adam. Hij toonde aan dat de menschen de vruchten des Geestes zullen betoonen als zij gewillig zijn het Evangelie der verlossing te gehoorzamen.

Des avonds werd er eene vergadering gehouden te Luik. Pres. James A. Nielson sprak over den afval en herstelling van het Evangelie. Hij bewees, volgens den Bijbel, dat de wereld na den dood der apostelen in duisternis was vervallen en de beginselen van het Evangelie niet gehoorzaamd werden als in de vroegere kerk geleerd.

Ouderling J. A. Hooper sprak in 't Hollandsch, daar eenige Vlaamschsprekenden aanwezig waren over de herstelling van het Evangelie in deze laatste dagen, en dat goddelijke volmacht gegeven was om het Evangelie te prediken en de verordeningen te bedienen.

Pres. S. Q. Cannon was de laatste spreker. Hij maakte eene vergelijking tusschen de volgelingen van Christus in vroegere en in deze laatste dagen. Hij toonde aan, dat de Zaligmaker nederige mannen had geroepen om Zijn Evangelie te verkondigen. Hij vermaande de Heiligen de geboden des Heeren te onderhouden, want de zegeningen van God kunnen alleen door ons genoten worden door de leeringen van het Evangelie te onderhouden. Hij besprak verder het beginsel van zaligheid voor de dooden.

Iedere vergadering werd door omtrent vijftig Heiligen en vijftien vreemdelingen bijgewoond. Verder waren de Zendingen der Luiksche Conferentie en enkele Zendingen van andere conferenties tegenwoordig.

Op Maandag 25 Mei werd er eene vergadering voor de Zendingen

gehouden, alwaar verslag der werkzaamheden en vele nuttige wenken en raadgevingen werden gegeven.

De conferentie kan als zeer goed geslaagd beschouwd worden en zal ongetwijfeld velen ten zegen zijn.

SAM. D. THURMAN, *Secr.*

'T MOET KUNNEN.

„Ja, als 't niet kan, dan kan het niet!”

Zoo hoor ik alle dagen

Van flauwerds en van tragen;

Maar ik, ik haat dat laffe lied;

En, zoo mij God de kracht wil gunnen,

Dan zeg ik: „Wat er ook geschied’.

't *Moet* kunnen!”

Komt! haalt de handen uit den zak

En steekt die uit de mouwen,

Gij Mannen, en gij Vrouwen!

Staat af van lust en van gemak!

En, valt er soms iets zwaars te tillen,

Denkt: „Willen tilt het zwaarste pak!

'k *Wil* willen!”

Wat flink en eerlijk is, en goed,

Hoe zwaar het ook moog' lijken,

Zal licht en handig blijken,

Wanneer men 't ernstig wil en doet!

Hoe of 't dan loopen mag en runnen,

Zegt steeds, met ernstig, vroom gemoed:

„'t *Moet* kunnen!”.

J. P. HEIJE.

I N H O U D :

Is de geest van den mensch onsterfelijk?	Blz. 165	Conferentie-aankondiging	Blz. 175
Esperanto	„ 172	In de Coupé	„ 176
Ontslag en Benoeming	„ 172	Hebt uw vijanden lief	„ 177
Het Evangelie is de waarheid	„ 173	Verslag der Luiksche Conferentie.	„ 179
De Zusters-Hulpvereniging	„ 174	't Moet kunnen	„ 180
In ons eigen Zendingsveld	„ 175		

Uitgegeven door de NED.-BELG. ZENDING, Crooswijkschesingel 8, Rotterdam.
Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland en België.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.